

— Tage hensyn til, at den omstændighed, at forbrugeren inden aftalens indgåelse var blevet oplyst om de generelle forskelle mellem en voldgiftsprocedure og en almindelig domstolsprøvelse, ikke i sig selv udelukker, at vilkåret kan være urimeligt.

I bekræftende fald tilkommer det den pågældende ret at drage alle de konsekvenser, der følger heraf efter national lovgivning, for at sikre, at forbrugeren ikke er bundet af nævnte vilkår.

⁽¹⁾ EUT C 336 af 16.11.2013.

Domstolens kendelse (Ottende Afdeling) af 13. februar 2014 (anmodning om præjudiciel afgørelse fra Tribunal Arbitral — Portugal) — Merck Canada Inc. mod Accord Healthcare Limited, Alter SA, Labochem Ltd, Synthon BV og Ranbaxy Portugal — Comércio e Desenvolvimento de Produtos Farmacêuticos, Unipessoal Lda

(Sag C-555/13) ⁽¹⁾

(Præjudiciel forelæggelse — begrebet »national ret« som omhandlet i artikel 267 TEUF — Tribunal Arbitral necessário — formaliteten — forordning (EF) nr. 469/2009 — artikel 13 — supplerende beskyttelsescertifikat for lægemidler — varighed af certifikatets gyldighedsperiode — maksimale periode med eneret)

(2014/C 184/12)

Processprog: portugisisk

Den forelæggende ret

Tribunal Arbitral

Parter i hovedsagen

Sagsøger: Merck Canada Inc.

Sagsøgte: Accord Healthcare Limited, Alter SA, Labochem Ltd, Synthon BV, Ranbaxy Portugal — Comércio e Desenvolvimento de Produtos Farmacêuticos, Unipessoal Lda.)

Sagens genstand

Anmodning om præjudiciel afgørelse — Tribunal Arbitral — fortolkning af artikel 13 i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 469/2009 af 6. maj 2009 om det supplerende beskyttelsescertifikat for lægemidler (kodificeret udgave) (EUT L 152, s. 1) — certifikatets gyldighedsperiode — periode med eneret, der kan overstige den maksimale periode på femten år regnet fra tidspunktet for den første tilladelse til markedsføring af det pågældende lægemiddel i Unionen

Konklusion

Artikel 13 i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 469/2009 af 6. maj 2009 om det supplerende beskyttelsescertifikat for lægemidler, sammenholdt med niende betragtning til forordningen, skal fortolkes således, at den er til hinder for, at indehaveren af både et patent og et supplerende beskyttelsescertifikat kan påberåbe sig den samlede varighed af et sådant certifikats gyldighedsperiode som beregnet i henhold til nævnte artikel 13 i en situation, hvor indehaveren i medfør af denne varighed for et aktivstof ville blive indrømmet en periode med eneret, som overstiger femten år regnet fra tidspunktet for den første markedsføringstilladelse i Den Europæiske Union for det lægemiddel, som består af eller indeholder dette aktivstof.

⁽¹⁾ EUT C 15 af 18.1.2014.